

Отгов. редакторъ прот. Д. Андреевъ
Помощ. редакторъ А. Харизанова

„Божии гласъ“ излиза съ благословението на Н. Високопреосвещенство Св. Варненски и Преславски митрополитъ г. г. Йосифъ на всѣко първо число отъ месеца презъ учебната година.

ЕПАРХИЙСКИ ДУХОВЕНЪ ЛИСТЪ
за учен. отъ Прав.-Христ. д-ва при прогимназиитѣ.

Урежда
редакционенъ комитетъ.

Год. абонаментъ 10 лева.
Единъ брой 1 левъ.

4 декември - Въведение Богородично.

Малката Мария, споредъ обещанието на родителитѣ си, била тържестено заведена въ Иерусалимския храмъ. Тамъ тя била посръщната отъ свещеницитѣ на храма и първосвещеницитѣ я благословилъ и въвелъ даже въ „светая светихъ“, където и самъ той влизалъ само веднажъ презъ годината. Съ това се предсказало високото назначение на Оная, която стои по-високо отъ всички ангели.

Въ храма св. Дева Мария останала да живѣе до опредѣлена възраст. Това събитие — въвеждането на св. Дева Мария въ храма — църквата празнува на 4 декември, който денъ е опредѣленъ за празникъ на православната християнска младежъ.

Не случайно 4 декември е избранъ за празникъ на християнската младежъ. Това е указание, че младежъта, като Пресвета Дева Мария, трѣбва да бжде въведена въ храма Божии, въ църквата Христова.

Младежъта трѣбва да се въведе въ храма, за да се под-

готви за живота споредъ христовитѣ завети, за да се вдъхновява тя отъ Неговия свѣтъ образъ...

Храмътъ ще запази детското сърдце отъ злобата, неправдата и лъжата. Необходимо е детето да се заведе тамъ, и то отъ най-раннитѣ години. Само детинството има сила на довърше, простота и искреностъ, състрадание, сила на въображение. Дето е онази почва, посѣтото въ която дава стократенъ плодъ.

Образътъ на Исуса е приковалъ вниманието на най-великитѣ художници, музиканти и писатели... Той е вдъхновявалъ и будителитѣ на бургарския народъ. Той ще вдъхнови и нашата младежъ къмъ културното творчество, той ще запали въ душитѣ ѝ огъня на любовта къмъ хората.

Пропустнемъ ли детскитѣ години за духовно възпитание на детето, после е мжно, дори невъзможно.

Прочее, заведете детето при Христа, Той ги зове, и Той много ги обича... Ал. Хар.

СВ. ЕКАТЕРИНА.

Тоя денъ въ нѣкои крайща на България се празнува въ честъ на баба Шарка, както това се прави въ други мѣста на 22 мартъ на Младенци. На св. Екатерина се извършва следния обичай: рано сутринта отиватъ за прѣсна вода и омѣсватъ тѣсто. Отъ него мѣсачката откъсва по малко и омѣсва кравайче-паторче. Туй кравайче се опича и маже съ медъ или маджунъ (рачелъ) и се поставятъ на вратата на горния прагъ. Кравайчето се принася въ даръ на забрадката или булото на баба Шарка и стои тамъ, догдето го забравятъ.

Отъ останалото тѣсто смѣсватъ пита, която като се опече, намазватъ я съ рачелъ или медъ. После тая пита, още топла, увиватъ въ бѣлъ месалъ,

изнасятъ на пжтя и тамъ я раздаватъ на минавачитѣ. Преди да я изнесатъ на улицата, всѣки отъ кжщи ще си отчупи единъ залгъ съ думитѣ:

„Да ни е на помощъ св. Екатерина!“

Народътъ вѣрва, че въ кжща, където е мѣсена такава пита, тамъ баба Шарка не хващала.

Отъ сжщата пита, догдето е гореща, даватъ на домашни и овчарски кучета, за да не ги лови бѣсъ. Подобенъ обичай има и между помациитѣ.

Валентина Димитрова — Варна
III а кл. I Срѣд. прег.

Християнчета, разпространявайте вашето вестниче „Божии Гласъ“. Улеснете беднитѣ си другарчета и тѣ да го получаватъ и четатъ.

Къмъ родителитѣ

(по случай празника християнизирание на младенцъта).

Веднажъ Ханаанъ видѣлъ, че дѣдо му Ной спѣлъ разголенъ. Намѣсто да отиде да го покрие, той захваналъ да се смѣе, да се гаври съ него. Не стигало това, но разгеленото момче отива съ смѣхъ да разказва на баща си Хама, какъ видѣло то дѣдо си да спи. Бащата намѣсто да го смърри, да го накаже, намѣсто да му разправи, че е срамота и грѣхота да се подиграва човѣкъ съ стари хора, още повече съ своятъ голѣмъ баща, отива и той съ всичкия си умъ заедно съ детето си да се смѣе съ голотата на собствения си баща.

Това е единъ простъ разказъ отъ Библията, но той е много поучителенъ. Виждаме едно разглезено, палаво, зло дете; виждаме единъ простъ и разваленъ баща, който не ще и дума, направилъ, щото и сина му да бжде като него; виждаме, че крушата не паднала далечъ отъ корена си. А сетнитѣ отъ това? Когато се събудилъ Ной и се научилъ, какъ сж се смѣли съ него, много му домжчнѣло и докривѣло, много се ядосалъ. „Да бжде проклетъ Ханаанъ, казалъ той, да бжде робъ на братята си“. И проклятието се изпълнило. Той не станалъ човѣкъ, не видѣлъ добро. Не видѣлъ добро и бащата Хамъ.

Родители! нека този примѣръ да ни бжде за урокъ. Внимавайте, добре внимавайте, какво правятъ децата ви, кжде ходятъ, какво приказватъ, какво четатъ и пр. Дръжте ги така, че тѣ да ги е страхъ да правятъ лоши работи. Недейте ги глези, не ги оставяйте на волята имъ, гледайте да не усвоятъ лоши навици, защото на каквото се научатъ и навикнатъ отъ детинство, така тѣ ще остарѣятъ и ще си умратъ съ него. Детето е като бѣло платно, въ каквато боя го боядисашъ, така и става, или пѣкъ, ако въ дървенъ

сждъ, напримѣръ, туришъ най-напредъ розово масло, то винаги ще мирише на хубаво, ако ли пѣкъ туришъ катранъ, то после каквото и да правишъ, все ще да удря на лошо. Сжщото е съ детската отхрана. Ето защо е нужно, още до като сж малки децата, да ги учимъ на добри и полезни работи, било съ добро или съ строгостъ, но и не толкова съ добро колкото съ строгостъ, защото често се случва децата, както казватъ, да захванатъ да ни се качватъ на главитѣ. Детето е дете... много много лице не бива да му се дава. И премждриятъ Сирахъ казва: „не давай на сина си воля, до като е още младъ“ (Сир. гл. 30).

Св. Златоустъ сравнява младежката възраст на конь безъ юзда и на неукротимъ звѣръ. Съ какво ще сдържашъ коня, ако не съ юздата, или пѣкъ дивия звѣръ, напр. мечката, ако не съ синджиръ или сопа? Така и за младитѣ момчета и момичета е нужна строгостъ, както юзда и страхъ, заплашване, като желѣзна верига. Добре говори премждриятъ Сираховъ синъ, че който то обича сина си, трѣбва да го наказва. (Сир. 30, 1). И родителитѣ сж длѣжни не само да учатъ и наставляватъ въ добродѣтеленъ животъ децата си, но и да ги повѣрватъ на добри и опитни хора, които не само да ги учатъ на добро, но строго да внимаватъ за душитѣ имъ, дѣлата имъ, постжпкитѣ имъ. „Младежъта е упорита, казва Св. Иоанъ Златоустъ, и за нея сж потрѣбни много учители“. Сжщо той пакъ говори: „За конетѣ, за добитѣка ние хващаме свободно лице да ги наглежда, а пѣкъ това, което е за насъ най-скжпо — да дадемъ сина си на човѣкъ, който би го запазилъ и закрепилъ въ цѣломждрие, за това ние малко ис-

Следва 2-ра стр.